

Rechtbank Gelderland
t.a.v. mr. R.C.C. van Leest MPM
via zivver.com

M., 23 december 2024

Betreft: ARN 24 / 3253

Geachte heer Van Leest,

Bij brief van 17 juni 2024 heeft de voorzitter van Stichting de Verbeelding u geïnformeerd over de kwestie-Van Zutphen, in welke kwestie Nationale ombudsman mr. R.F.B. (Reinier) van Zutphen de hoofdrol speelt en waarin inmiddels tal van opmerkelijke bijrollen zijn weggelegd voor verscheidene leden van de rechterlijke macht. In die brief is ook het zerotolerancebeleid uiteengezet waartoe het stichtingsbestuur heeft besloten. Dat beleid houdt in dat in zaken die dezerzijds tegen de ombudsman worden gevoerd bij ieder vermoeden van welke onregelmatigheid dan ook zonder nadere waarschuwing aangifte zal worden gedaan tegen de betrokken rechter(s), de griffier, de teamvoorzitter en de president van de betreffende rechtbank en dat dit vermoeden voorts onder de aandacht zal worden gebracht van de procureur-generaal bij de Hoge Raad. Korthedshalve zij hier naar de verdere inhoud van bovengenoemde brief verwezen.

Enige tijd geleden heeft er zich bij uw rechtbank een situatie voorgedaan die op zichzelf alle aanleiding gaf om het hiervoor beschreven zerotolerancebeleid tot de geschetste vervolgstappen te doen leiden. Die aanleiding werd gevormd door een nogal ongelukkige uitspraak die op 10 september 2024 is gedaan door mr. W.P.C.G. Derksen in de zaak met bovengenoemd nummer. Dat wij desondanks niet voor het doen van aangifte hebben gekozen is omdat diezelfde heer Derksen vrijwel meteen daarna nog een tweede zaak zou behandelen en er zich zo een gelegenheid voordeed om hem een herkansing te bieden. De heer Derksen heeft die gelegenheid op lovenswaardige wijze benut. Waar hij mijn cliënt eerder nog een vergoeding van haar proceskosten had onthouden kwam hij daar nu namelijk van terug. In de zaak met het nummer ARN 23 / 4187 kende hij haar die vergoeding dan ook netjes toe. De vergissing die hij eerder had begaan was daarmee grotendeels rechtgezet. Het enige wat verder nog moest gebeuren was dat de uitspraak die hij in die eerdere zaak had gedaan nog even door een betere moest worden vervangen. Doordat hij die uitspraak buiten zitting had gedaan leek zich dat op eenvoudige wijze te laten realiseren. In plaats van dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State daar nog aan te pas zou moeten komen kon nu immers worden volstaan met het doen van verzet.

Waarna het toch nog misliep. Ik weet niet wat voor mensen er heden ten dage zoal

tot rechter worden benoemd, maar toen ik in het register dat kan worden geraadpleegd via de website van de Rechtspraak las dat we met mevrouw mr. J.M.C. Schuurman – Kleijberg hebben te maken met een senior rechter die toch al wel een paar jaar in het vak zit rezen mij de haren ten berge. Hoe kan het dat er aan uw rechtbank een rechter is verbonden die met de behandeling van een verzet wordt belast zonder dat zij over zelfs maar de meest basale kennis beschikt om die rol naar behoren te kunnen vervullen? En hoe kan het dat zo'n rechter niet wat meer bij de les wordt gehouden door haar griffier en door haar verdere collegae? Als president zult u ook zo wel zien dat de uitspraak die deze mevrouw op het verzet heeft gedaan ver, ver onder de maat is. Laat ik echter toch maar even een aantal van de verschillende dieptepunten benoemen.

Meteen al in de eerste regels van de uitspraak vliegt mevrouw Schuurman op volle snelheid uit de bocht. Wat beweert zij namelijk in r.o. 1.1? Dat mijn cliënt niet zou hebben verzocht om op een zitting te worden gehoord. Maar wat staat er in het verzetschrift onder 18? Dat mijn cliënt wenst te worden gehoord, waarbij ik zelfs nog heb aangegeven dat opposante en ik aan de daartoe te houden zitting via een videoverbinding zouden willen deelnemen. Het zal toch niet zo zijn dat mevrouw Schuurman maar wat aanrotzooit en de stukken niet leest en dat de griffier al evenmin weet wat er staat in die stukken? Bovendien, ook wanneer er dezerzijds niet om een zitting zou zijn verzocht, dan nog behoort een rechter weloverwogen te beoordelen of er met een afdoening buiten zitting kan worden volstaan. Ik mag toch aannemen dat mevrouw Schuurman weet wat de wetgever daarover heeft bepaald? Of heeft zij niet alleen de stukken niet bestudeerd, maar heeft zij zelfs geen benul van wat er staat in de wet waarin dit alles toch vrij eenvoudig is te vinden?

Dat mevrouw Schuurman inderdaad geen benul heeft van wat een verzetprocedure inhoudt blijkt wanneer we haar uitspraak nog wat nader bestuderen. De enige vraag die zij had moeten beantwoorden is namelijk geheel en al aan haar aandacht ontsnapt, waardoor zij niet heeft beoordeeld of de zaak wel zo kennelijk lag dat haar collega deze buiten zitting heeft kunnen afdoen, maar of zij zich kon vinden in het oordeel dat (aanvankelijk) door de heer Derksen was gegeven. Dat is een nogal basale fout, die ervan getuigt dat de kennis van het bestuursprocesrecht bij deze rechter allesbehalve op peil is. In verzet is alleen maar de vraag aan de orde of het oordeel waartoe de rechtbank langs de weg van een vereenvoudigde behandeling is gekomen zo evident niet anders kon luiden dat een zitting niet nodig was. Ontbreekt het aan die kennelijkheid dan is het verzet gegrond en moet de behandeling van het beroep worden hervat. Een verzet treft daarmee – bijvoorbeeld – reeds doel zelfs wanneer de rechtbank het nog steeds aannemelijk acht dat het achterliggende beroep ongegrond is, maar het aan die kennelijkheid ontbreekt¹. Zo moeilijk kan het toch niet zijn?

In plaats van het beantwoorden van de vraag waarvoor zij zich in verzet zag gesteld is mevrouw Schuurman zich gaan buigen over de vraag of mijn cliënt aanspraak kan maken op een proceskostenvergoeding. Die vraag leidt in dit geval tot hetzelfde antwoord als dat waarvan de heer Derksen al zo kort nadat hij uitspraak had gedaan was teruggekomen, waarmee we thans met het opmerkelijke gegeven zitten dat een en dezelfde rechtbank, de uwe, begin 2024 een proceskostenvergoeding heeft toegekend aan een van mijn cliënten (zie de zaken met de nummers ARN 22 / 506, ARN 22 / 4121, ARN 23 / 4033 en ARN 23 / 4049), vervolgens diezelfde vergoeding aan een andere cliënt heeft onthouden, daarna die vergoeding toch weer op zijn plaats heeft geacht bij deze andere cliënt, welke cliënt nu echter opeens weer naar een vergoeding blijkt te kunnen fluiten. Een knipperlicht is er niets bij. Natuurlijk,

---

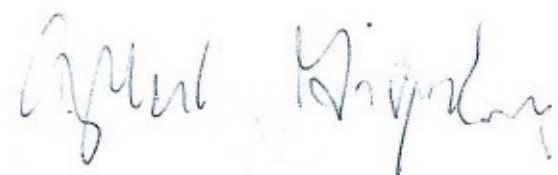
1 Tweede Kamer, vergaderjaar 1991-1992, 22 495, nr. 3, blz. 137.

iedere rechter beoordeelt elke zaak op zijn eigen merites. Maar zulke uiteenlopende antwoorden op een en dezelfde, in casu helemaal niet zo vreselijk ingewikkelde vraag maakt vooral één ding duidelijk: van kennelijkheid kan hoe dan ook niet worden gesproken.

Ik ga nu verder maar even voorbij aan alle onzin waarmee mevrouw Schuurman haar oordeel verder nog heeft onderbouwd. Alleen al uit het feit dat zij daar nog weer een tweetal pagina's voor nodig had en gebruik maakt van overwegingen die haar collega eerder nog niet had gebezigd blijkt immers ook nu weer dat de enige vraag die in verzet van belang is – kan er van kennelijkheid worden gesproken? – slechts ontkennend kon worden beantwoord en dat dus het verzet gegrond had moeten worden verklaard. Vervolgens was er nog alle tijd geweest om ter zitting tot een antwoord te komen op de vragen die (pas) aan de orde hadden zullen komen na de hervatting van de behandeling van het beroep. De stukken, waaruit bijvoorbeeld blijkt dat mijn cliënt wel degelijk kosten maakt voor de rechtsbijstand die haar dezerzijds wordt verleend, lagen reeds klaar om te worden ingebracht. Het enige waar het wachten nog op was, was de uitnodiging voor die zitting – die er door het geklungel van mevrouw Schuurman en haar griffier echter niet is gekomen.

De vraag die thans zal moeten worden beantwoord is of er aan de zijde van mevrouw Schuurman en de griffier sprake is van kwade wil of alleen maar van incompetentie. Die vraag leg ik bij deze voor aan u. Als dit tweetal medewerkers van uw rechtbank in casu een stupiditeit heeft begaan waarvan ook u van mening bent dat zoiets zich niet zou mogen voordoen dan kunt u daarvoor uw verantwoordelijkheid nemen door hen alsnog bij de les te brengen en de schade die mijn cliënt heeft geleden te vergoeden. In dat geval zullen wij afzien van het doen van aangifte en blijft althans wat ons betreft ook de procureur-generaal bij de Hoge Raad buiten beeld. Mocht het daarentegen zo zijn dat u het wel best vindt dat dit soort medewerkers zo onder de maat presteert dan komt het hiervoor genoemde zerotolerancebeleid nadrukkelijk in beeld. Ik nodig u gaarne uit om deze zaak niet verder te doen escaleren. Mevrouw Schuurman heeft haar uitspraak op 18 december 2024 gedaan. Dit betekent dat mijn cliënt uiterlijk in week 5 van het nieuwe jaar het hoger beroep zal moeten instellen dat in casu toch nog mogelijk is nu deze rechter een aantal elementaire rechtsbeginselen heeft geschonden. Alsdan zal er ook aangifte worden gedaan en een klacht worden ingediend bij de procureur-generaal bij de Hoge Raad. U kunt dat op een eenvoudige manier voorkomen door mij uiterlijk in week 4 de toezegging te doen dat u de door mijn cliënt geleden schade zult vergoeden. Uw reactie in deze zie ik met belangstelling tegemoet.

Met vriendelijke groeten,

C.c. mevrouw mr. J.M.C. Schuurman – Kleijberg
de heer M. Gasseling